

obvaroval, da drevje ne omrzne, in bode ob enem uničil na drevju mah in raznovrstni mrčes.

Ker je sedaj pravi čas za to barvanje dreves z apnom, opozarjamo občine, naj opozorijo svoje občane na to jako ceno in dobro sredstvo, kajti storili bodejo skoz to veliko dobroto.

Kmetijske raznoterosti.

Steklina in nagobčnik. Kakor je pes koristna domača žival, tako je pa tudi jako nevaren, kajti steklina, ta najstrašnejša bolezen, pride navadno od psa. Učeni možje so našli, da steklina pride od nekega majhnega črviča, ki se napravi v možganih ali hrbténem mozgu in ga učenjaki imenujejo z grškim imenom mikrokokos t. j. majhen črvič. Navadno se širi vsled grizenja, toda tudi v zraku se nahaja, kakor tudi jetične in druge škodljive živalice in glivice, katerih s prostim očesom niti ne vidimo. Dokler je telo zdravo in krepko, se samo brani teh sovražnikov, da se ga ne primejo. Če pa telo oslabi, postane pripravno tlo za take, našim očem nevidne klice raznih bolezni. Za mikrokokos je posebno dovzetno pasje telo. Če je pes zdrav in redno živi, tedaj ni nevarnosti, da bi se ga prišla steklina. Če pa pes preveč strada in žeja, ali ima kako bolezen, potem postane njegovo telo pripravno za steklino. Ako se v katerem kraju prikaže steklina, morajo biti psi ali privezani ali pa nositi nagobčnik (Maulkorb). Če je privezan, je to za psa huda muka, ker se pes mora gibati. Ako ga torej imaš privezanega, priveži ga na dolgo vrstico in na tak kraj, kjer nikdo veliko mimo ne hodi. Včasih ga izpusti po domačem dvorišču ali vrtu, da se izprehodi. Ne puščaj ga pa med druge pse. Nagobčnik bi naj branil, da psi ne bi grizli in tako zanesli stekline dalje. Tudi ta nagobčnik je za psa nadležna stvar pa tudi ne pomaga veliko zoper steklino. Zgodilo se je že, da so se psi z nagobčniki med seboj pošteno zgrizli ali pa raztrgali zajca. Steklina ima strahovito moč in proti njej ne pomaga nagobčnik čisto nič. In če tudi dober nagobčnik prepreči, da pes ne more grizti, se vendar steklina tudi brez grizenja lahko prenese. Za sedaj seveda, ker ne poznamo boljših pripomočkov, je boljše, da psi nosijo nagobčnike in tudi oblast to zahteva. Najboljše pa je, da konjederci skrbno pazijo in postreljajo take pse, ki se noč in dan brez vsakega nadzorstva klatijo okoli. Tudi županstva bi naj pazila na take zanikerne gospodarje, ki imajo pse samo zato, da jih z gladom trapijo in neusmiljeno pretepajo. Takemu gospodarju je treba psa vstreliti ali pa ga naznaniti gosposki.

Kako se kolje perutnina? Marsikatera gospodinja bo pač majala z glavo, rekši, to že jaz dobro vem, ni treba da bi me kdo učil. Pa le počasi! So gospodinja, ki leto za letom pokoljejo veliko živali, pa tako nerodno, da je grozno gledati, kako se uboge stvari dolgo borijo s smrtjo. Najhujše klanje je, če se zareže samo goltanec. Kri sicer teče in žival se omami, pa srce še bije naprej in ker vrat ni čisto prerezan, kroži kri še naprej skozi hrbtiščni mozeg v možgane. Dokler je pa kri v možganih, tako dolgo tudi žival čuti bolečino. Od kraja še bolečina ni tako huda, ko se pa počasi odteka kri iz najmanjših posod in žilic, tedaj nastopijo grozne bolečine. Živali, ki niso prav zaklane, niso v resnici zaklane, ampak poginejo vsled groznih bolečin. Meso take živali, ki se je pred smrtjo dolgo mučila, je pa večkrat sila škodljivo zdravju. Večkrat se zgodi, da se zdi žival z zarezanim vratom že popolnoma mrtva, če pa jo vzdigneš na noge, se zopet strese, ker se pri tem glava povesi navzdol in kri bolj stopi v možgane. Ako hočeš torej klati žival, si pred vsem osnaži in dobro nabrusi nož ali sekuro. Golobe, kure, gosi, race, pure zakolješ najložje tako, da jim odrežeš ali odsekaš glavo.

Samo enkrat potegneš ali zamahneš in neprijetno delo je končano, žival pa tudi hitro pretrpi. Še nekaj, kako se koljejo domači zajci in pa ribe. Zajčka najprej krepko udari po zatilniku, da ga omamiš, potem pa mu zareži vrat, ribo pa če jo hočeš hitro osnažiti, udari krepko po glavi potem pa z ostrim nožem odreži glavo. Živali so za nas ustvarjene, imejmo torej usmiljenje ž njimi in jih ne mučimo po nepotrebnem.



Zjutraj.

Spisal Ivan Pucelj,

Vreme ni bilo prijazno in prav nič mikavno za postopanje po ulici, vendar sem pohajal okrog brez namena, samo hoteč prebiti na prostem svoj prosti dan.

Burja se je zaganjala na vse štiri strani, prešerno se igraje z lahkimi, neredno padajočimi snežinkami, nanašala jih v zavetja na kupe in tvarjala ondi cele zamete, s planot in odprtih prostorov pa jih dvigala v velike kolobarje, te pa zopet drugod razpršila po strehah in tleh.

Na ulici je bilo malo pasantov; kdor ni ravno moral kam po opravku, ta se je raje tičal peči in zakurjenih prostorov.

Srečal sem le kako postrežnico, ki je zabuhlega, modrikastega obraza hitela svojo pot, dalje črevljarskega vajenca, ki je zadovoljno žvižgal poulično popevko, — katera je že bila tiste čase v modi, se več ne spominjam — nesoč nove škorne na dom kakemu gospodu ali morda celo kaki gospici in se veseleč morebitne pivnine, potem me je prehitel uren postrežček s težkim zavojem na rami.

A jaz se nisem brigal niti za premrazene fижkarje, ki so z gorečo kletvijo preganjali in odganjali mraz, niti za boljše oblečene pasante, niti za visoke, bogate izložbe, niti za pôtna, neprozorna okna gostilen in kavaren, za katerimi je bilo slišati glasno življenje . . .

Stopal sem po ulici počasi, nebrižno, le vesel, da sem zopet enkrat prost.

Nagloma sem se ozrl, prav nič ne vem zakaj. In tedaj sem ozrl njo za seboj.

Oblečena je bila v nejasne, temnorujave barve dolgo zimsko jopo, okrog vratu pa je imela ogrnjeno gorko, rahlo, belo kožuhovino, tako, da ji je zakrivala skoro pol obraza. Njene svetlomodre, vodene oči so bile s polnim pogledom uprte name, tedaj, ko sem se ozrl nazaj.

Vsakokrat prej bi bil znorel od veselja, ako bi mi bila kedaj sledila; ah, če bi se bila vsaj ozrla name; v tistem hipu mi je bilo pa to grozno neprijetno in odurno. Samega sebe nisem mogel razumeti.

Pospešil sem korake in premišljal, kako bi ji izginil izpred oči.